

Pavasaris Zelta kāzu mirdzumā

Aprīlī un maija sākumā Līvānu novada dome godināja trīs laulātos pārus, kas nosvinējuši nozīmīgu savas laulības jubileju – 50 gadus jeb Zelta kāzas.

MARIJA un VLADIMIRS JANČUKI

savu mūžu saistījuši ar Līvāniem pirms vairāk kā 50 gadiem. Vladimiru daudzi līvānieši atceras gan kā Līvānu mežniecības un ugunsdzēsības dienesta darbinieku, gan kā lielisku dārznieku, kura audzētos tomātu stādus daudzi audzēja savos mazdārzīšos. Marija nāk no Sunākstes puses, sākumā strādājusi Līvānu mežniecībā (tur svinētas arī abu kāzas), vēlāk Līvānu maizes ceptuvē. Mūža laikā daudz strādāts, bērnu audzināšana apvienota ar maiņu darbu, kas nebija viegli. Iekopta sava māja, kur vienmēr zied puķes. Tās priecē arī garāmgājējus, pat ārpusē aiz žoga vienmēr kuplo krāšņs ziedu paklājs.

Izaudzināta meita Jeļena un dēls Genādijs, kuri dāvājuši trīs mazbērņus – Ilzi, Anastasiju un Vitāliju. Meita Jeļena dzīvo Daugavpilī un strādā par mūzikas skolotāju. Viņa ar labu vārdu piemin dzimto Līvānu mūzikas skolu, īpaši savu skolotāju Ritu Raubišku, kas ievadīja mūzikas

pasaulē. Par vecākiem viņa teic tikai atzinīgus vārdus – mamma ar tēti vienmēr darījuši visu, lai nodrošinātu un izskolotu bērnus. Vecāki ieaudzina darba tikumu, atbildību un arī prasmi runāt skaidrā latviešu valodā. Ubagliņi, netālu no vecāku būvētās mājas dzīvoja draudzene, kuras mājās runāja tikai latviski, tādēļ arī Jeļena iemācījās tekoši runāt valsts valodā, un par to ir priecīga un pateicīga. Arī mamma šai jautājumā nekādas atlaides nedeķa. Jeļena ļoti atzinīgus vārdus velta Līvānu 2.vidusskolai un vakara (maiņu) vidusskolai. Priecājas par Līvānu pilsētas sakoptību, par daudziem kultūras pasākumiem, vienmēr pārdomājot pilsētas svētkiem.

IRĒNA un IVANS KVAŠUKI iepazī-

nušies tolaik modernā veidā – ar vēstulju palīdzību (līdzīgi kā mūsdienās daudzi iepazīstas internetā). Tas noteikti bija liktenis, kas abus savedis kopā. Kāda puīša vēstule, rakstīta no armijas citai meitenei, kļūdaini nonāca pie Irēnas. Pūloties atrast vēstules autoru, liktenīgas nejaušības rezultātā iznācis sazināties ar Ivanu, kurš dienēja tajā pašā armijas daļā. Tā sarakstījušies veselus trīs gadus, bet pēc Ivana demobilizācijas satikušies. Stacijā abi

viens otru uzreiz pazinuši un viens otram iepatikušies.

Laulību reģistrējuši 1964.gada 26.aprīlī. Pēc kāzām vairākus gadus dzīvojuši Ukrainā, bet uz Līvāniem pārcēlušies 1977.gadā dzīvokļu maiņas rezultātā. „Dzīvojot Ukrainā, es skumu pēc Latvijas. Kad nomira vīra māte, un vīram Ukrainā vairs nebija tuvu radnieku, samainījāmies ar dzīvokļiem un pārcēlāmies uz šejieni” – stāsta Irēna. Pēc atbraukšanas viņa daudzus gadus strādājusi Līvānu stikla fabrikā, bet Ivans – gan stikla fabrikā, gan ķieģeļu rūpnīcā. Laulībā dzimuši divi dēli, ir divi jau 18-gadīgi mazdēli (dvīņi).

Irēna dzimusi Rīgā, bet daudzus gadus dzīvojusi pie savas tantes un mācījusies Jēkabpils rajonā. Ivans dzimis un uzaudzis Ukrainā. Abu laulāto bērnība nav bijusi viegla. Irēna agri zaudēja māti, kura saņemta gūstā, aizvesta uz nometni Vācijā un pazudusi bez vēsts. Savukārt Ivans audzis bez tēva. Laulātie stāsta, ka pieraduši cīnīties paši saviem spēkiem un priecāties par to mazumiņu, kas ir. Varbūt tieši tāpēc arī tik labi prot novērtēt viens otra laipno attieksmi un nodzīvot kopā tik ilgu gadus. „Es Irēnai savulaik apsoliju, ka nekad nepametišu un nepiekrāpšu. Savu solījumu esmu turējis” – saka Ivans.

VIKTORIJA un ALBERTS RUDZĀTI apprecējušies 1964.gada 5.maijā. Viņi abi nāk no Latgales. Alberts dzimis un audzis Daugavpils pusē. Kad viņš vēl bija mazs, zēna tēvu padomju režīmā atzina par „tautas ienaidnieku” un notiesāja uz nāvi. Alberts un abi viņa brāļi palika bez tēva un lielu daļu dzīves viņus sauca par „tautas ienaidnieka” bērniem. „Tas ir paradokss, bet dienēt armijā mani nosūtīja uz Sibīriju netālu no tās vietas, kur tika

nošauts mans tēvs” – ar rūgtumu stāsta Alberts. Pēc armijas viņš atbrauca uz Līvāniem un uzsāka darbu Līvānu stikla fabrikā.

Viktorija nāk no Zilupes. Līvānos viņa nokļuvusi, kad nosūtīta praksē – darbam veikalā. Te sastapusi labus cilvēkus, kas atbalstījuši un devuši pajumti – tā arī palikusi un vairākus gadus nostrādājusi par pārdevēju. Arī savu nākamo vīru Viktorija sastapusi, pateicoties, ja tā var teikt, darbam. Katru dienu pēc veikala slēgšanas Viktorijai bija jāaizver veikala loga smagie koka slēgi. Kādā reizē to izdarīt palīdzējis Alberts, kas tobrīd gājis garām. Pēc tam viņš sācis nākt katru vakaru, palīdzēt un pavadīt uz mājām.

Pēc apprecēšanās arī Viktorija sāka strādāt stikla fabrikā. Abi laulātie šajā rūpnīcā nostrādājuši ilgu gadus (Viktorija – 24, bet Alberts – 35) un saņēmuši medaļas „Darba veterāns”. Abi zelta jubilāri aktīvi interesējas par notikumiem valstī, par politiku, viņiem par visu ir savs viedoklis, ik reizi piedalās vēlēšanās. Klausoties laulāto stāstījumu par savu dzīvi, top skaidrs, ka viņi ir īsti Latvijas patrioti un aktīvi pilsoņi, ko ne vien vārdos, bet arī darbos ir daudzkārt apliecinājuši.